

Latin lover, de la Iulius Cezar la Marcello Mastroianni

Italians do it better! Italianii o fac mai bine!

Când Madonna a apărut, într-un videoclip din 1986 (*Papa Don't Preach*), cu un tricou pe care erau scrise aceste cuvinte, mulți au apreciat gestul artistei ca un imn închinat farmecului mediteranean, irezistibil, al bărbatului italian și al arhetipului său, cunoscut ca *latin lover*.

Tricoul Madonnei a făcut înconjurul lumii, iar faima italienilor, ca fiind cei mai mari seducători din toate timpurile, a primit un fel de "certificat de calitate" din partea unei femei, de ale cărei competențe în domeniu nu se îndoia nimeni. Au urmat campanii publicitare, colecții de modă, expoziții fotografice, albume de muzică, filme, toate construite în jurul aceluiași model masculin, fermecător, amabil, tandru și pasional. Au avut loc dezbateri aprinse, în care sociologi, psihologi, istorici, critici literari și sexologi au încercat să explice, cu argumente științifice, antropologice sau psihologice, dacă și de ce italienii "știu să iubească mai bine decât ceilalți".

O faimoasă sexoloagă suedeză, Milena Ivarsson, ajunsese să recomande pacienților depresive o terapie alternativă împotriva tristeții, și anume, să petreacă două săptămâni în Italia. Era convinsă că “papagalii” italieni, cum îi numea, sunt în stare să facă minuni, cu arta lor inegalabilă de a cuceri și a seduce, prin ironie, oratorie amoroasă, complicitate și simț al umorului, dar și prin talentul lor de a deveni simpatici, chiar și atunci când pot părea ridicoli.

După ce, în Suedia, apăruse studiul prin care se recomanda așa-numita *latin lover therapy*, stațiunile maritime din Italia au fost, realmente, luate cu asalt de către turistele străine, mai ales cele nordice. Nu am întâlnit încă un italian,

care să nu aibă în paginile sale de memorii nescrise o figură nordică, blondă cu ochi albaștri, cu nume imposibil de pronunțat, dar greu de uitat, căreia să nu-i fi recitat versuri de iubire, pe vreo plajă, la apus de soare și cu care să nu fi numărat stelele căzătoare, în noaptea Sfântului Lorenzo.

În anii '90, circula și un banc, pe care italienii îl spuneau cu un soi de orgoliu național. *Ce fac italienii seara, când e momentul să facă dragoste? Bărbatul e în pat și femeia e încă în bucătărie. Ce face un suedez, la aceeași oră? Bărbatul e în pat. Și femeia e în pat...cu un italian.*

Dincolo de aspectul, aparent, frivol al problemei, subiectul e cât se poate de serios, altfel nu s-ar fi publicat mii de pagini despre arta seducției, despre modelul arhetipal al eternului *latin lover*, despre marii cuceritori care au scris istoria (nu doar erotică) a Italiei.

La început a fost...*Iulius Cezar*, recunoscut ca fiind primul *latin lover* din istorie, emblema adevăratului roman, învingător nu doar în războaie, ci și în intimitatea patului imperial. Are prea puțină importanță că era numit *soția tuturor bărbaților și soțul tuturor femeilor*, pentru gusturile sale, să le numim "eclectice", în materie, pentru că în Roma antică acest lucru nu scandaliza pe nimeni. Viciile arhicunoscute ale celui care a creat Imperiul Roman nu au dăunat deloc imaginii sale. Lista femeilor și a bărbaților pe care i-a cucerit e la fel de lungă ca cea a provinciilor supuse.

Fără îndoială, *Giacomo Casanova* s-a inspirat din viața erotică tumultuoasă a lui Iulius Cezar. Aventurierul venețian a rămas, împreună cu *Don Juan*, simbolul suprem și niciodată egalat al seducătorului prin definiție, cu diferența că italianul *Casanova* nu era un colecționar de amoruri, cinic și insensibil, ci un scriitor, poet, alchimist, filozof, agent secret, cu alte cuvinte un mister. A avut 122 de femei de care s-a îndrăgostit, cu adevărat, așa cum reiese din cartea lui de memorii. Adora să vorbească ore în șir cu amantele sale, cuvintele erau atât de importante în procesul de seducție încât, se spune, că nu se putea îndrăgosti de cele care nu vorbeau aceeași limbă cu el. Era un orator fantastic, avea o cultură impresionantă, dar, mai ales, avea curaj să discute despre filosofie, cu Voltaire, despre muzică, cu Mozart, despre politică cu miniștri și regi, despre magie, cu Cagliostro și despre iubire... cu nobilele cucerite de spiritul

său irezistibil.

Câțiva ani mai târziu, e rândul lui *Niccolò Paganini* să asume rolul de *latin lover*, în ciuda urâteniei sale proverbiale. Atunci când îl ascultau cântând la vioară femeile îi cădeau la picioare, erau subjugate de talentul lui artistic, dar și de alte talente, ascunse și intime, despre care se vorbea mult la vremea respectivă. Printre "victimele" celebre ale lui Paganini se numărau și surorile împăratului Napoleon Bonaparte, Elisa și Paolina, dar și multe alte femei, unele minore, din cauza cărora a riscat de mai multe ori să ajungă la închisoare.

Poate că nu s-ar fi vorbit despre toți acești seducători de minți și trupuri, dacă nu ar fi existat un actor și balerin italian, numit *Rudolph Valentino*, care, în 1921, odată cu apariția sa în filmul *Șeicul*, devenea idolul tuturor femeilor, primul sex symbol din istoria cinematografului, primul *Latin Lover*. Moartea lui Rudolph Valentino, la numai 31 de ani, a provocat prima isterie colectivă a sutelor de mii de fani din lumea întreagă. În momentul în care a fost anunțată moartea

artistului, două admiratoare au încercat să se sinucidă în fața clinicii în care fusese internat. Concomitent, o tânără actriță engleză, cu care Valentino avusese o aventură, s-a otrăvit, la Londra, ținând în mână o fotografie a sa, iar un

angajat de la *Ambassador Hotel*, din New York, unde actorul era client fidel, a fost găsit mort, într-o cameră din hotel, pe un pat plin de poze ale idolului său. Într-o singură zi,

în California, s-au sinucis 12 femei.

Au trecut aproape 90 de ani, dar de pe mormântul din Memorial Park Cemetery nu lipsesc niciodată trandafirii roșii. Mitul seducătorului rezistă timpului, dar și calomniatorilor, care au încercat, de-a lungul anilor, să detroneze idolul femeilor, sugerând ambiguitatea sa sexuală.

Nimeni nu putea să interpreteze mai bine decât *Marcello Mastroianni* (seducătorul meu preferat!), pe marile ecrane, primul *latin lover* din cinematografia internațională. În 1966, Mastroianni apărea în comedia muzicală *Ciao Rudy*,

dedicată marelui actor italo-american. A fost supranumit, încă de la debut, *noul Rudolph Valentino*, dar a încercat să lupte, toată viața, împotriva propriei imagini de sex symbol, interpretând, în filmele lui Fellini, misterul frumuseții masculine, în toate nuanțele ei. A fost, pe rând, nevrotic, homosexual, burlac adorat de femei, impotent, cinic, fragil, a fost, mai ales, intelectualul nehotărât, măcinat de întrebări fără răspuns, chinuit de obsesii și fantasme. A fost căsătorit o singură dată, dar a iubit și a fost iubit de unele dintre cele mai frumoase femei ale vremii, cum ar fi Catherine Deneuve sau Faye Dunaway. Era de o frumusețe irezistibilă și, deopotrivă, era un bărbat discret, elegant, amabil, ironic și autoironic, niciodată vulgar sau ostentativ, de un farmec

rămas fără egal, chiar și după atâția

Ura orice formă de vulgaritate și, tocmai de aceea, cu siguranță, nu i-a plăcut tricoul Madonnei pe care scria *Italians do it better* și care se dorea un imn închinat bărbatului meridional, definit, în mod stereotipal, prin pasiunea neobosită pentru femei.

Un stereotip justificat, însă, din punct de vedere antropologic, de 2000 de ani de istorie.